

Arbeitskreis

ANE Extrabrief

Neue Erziehung e. V.

AİLE İÇİ ŞİDDET

Çocuklarımızın ağız utanç ve korkuyla kilitletmesin!

Songül ilkokul üçüncü sınıfa gidiyordu. Sınıf arkadaşı Nadja onu doğum gününe davet etti. Songül şimdi ne yapacaktı? Kendisi davete giderse o da arkadaşlarını doğum gününe davet etmek zorunda kalardı. Evdeki durumu ise kimsenin bilmesini istemiyordu: Babasının annesini dövmesi onu hem çok korkutuyor hem de çok utanıyordu.

Songül, kimseye derdini açıp konuşamıyordu. Annesi devamlı «Sakin kimseye anlatma yoksa seni çocuk esirgeme yurduna verirler» diyordu. Arkadaşlarının dahi bilmesinden korkuyor ve «Anlatırsam benimle dalga geçip bana gülerler, beni aşağılarlar» diye düşünüyordu. Bu yüzden Songül, Nadja'nın davetini geri çevirdi. Bu karar ilk aşamada Songül'e bir çözüm gibi gözükse de aslında gerçek bir çözüm değildi; sadece, onu arkadaşlarından uzaklaştırıyordu.

Aile içi şiddet yaşayan çoğu çocuk, anne ve babasının tavırlarından hem korkar hem de utanır. Korku ve utanç ise çocuğun gelişimini engelleyen faktörlerden ikisidir. Aile içinde tanık olduğu şiddet çocuğun güven duygusunu, emniyet gereksimini ve özgüvenini kökten sarsar. Songül'ün yaşadıkları nihayet sokakta veya otobüste değil, huzur ve güven duyması gereken yerde olmaktadır; yani evinde! Bu korku ve utanç çocukların birilerine güven duyup açılmalarını daha çok engeller ve onları kendi dertleriyle yalnız kalmaya zorlar. Çocukların kendi kaygıları üzerine konuşabilmesi ise çok önemlidir.

Çevrenizde herhangi bir çocuk kaygılı ya da sıkıntılı görünüyorsa ona konuşma imkânı sunun. Çocuğa yaklaşımınızda ona verdiğiniz sinyal şu olmalıdır: «Duygularını ve yaşadıklarını anlatma hakkın var. Korkularınla yalnız kalmak zorunda değilsin». Tabi, bunu yaparken samimi ve sabırlı olmanız gerekiyor. Çocuk, içinde bulunduğu durumu sizinle paylaşmak istemiyor da olabilir. Bu durumda, gerekirse, çocukla beraber, kime güven duyabileceğini, duygularını kime anlatabileceğini düşünebilirsiniz.

Aile içi şiddet nedir?

Songül'ün annesi Bayan Çetin bir yıldır günde dört saatliğine bir pastanede çalışmaktaydı. Eşi Bay Çetin bu çalışmaya pek taraftar olmasa da iş bulma kurumunun bu işi zorunlu kılmasına karşı çıkamamaktaydı. Bayan Çetin bugün işinden bir saat geç çıkmak zorunda kalmıştı. Annesinin gecikeceğini fark edince Songül, hemen annesinin sabahtan hazırladığı yemeği ısıtıp masayı kurmuştu. Daha geçenlerde babası, yemek, istediği saatte hazır

olmadığı için annesine bağırp yemek tabağını yere çarpmıştı. Belki yemek zamanında hazır olursa babasının kızgınlığından kurtulmak mümkün olabilirdi. Ama öyle olmamıştı. Bayan Çetin kapıdan içeri girildiğinde babası kızabilmek için başka bir neden bulmuştu. Bu seferki neden Bayan Çetin'in kendisini aldattığı iddiası idi. Bay Çetin, Bayan Çetin'e hiçbir konuşma hakkı vermeden üzerine yürüyüp Bayan Çetin'i yatak odasına sürükledi. Songül mutfakta, annesinin çığlıklarını duyuyordu.

Songül 9 yaşındaydı ve annesinin evde yaşadığı bu şiddete abisi Orhan'la beraber sürekli tanık olmak zorunda kalıyordu. Bu yaşadıkları aile içi şiddet idi. Dokuz yaşındaki Songül bu yaşadıklarının böyle tanımlandığını bile bilmiyordu. Tek bildiği şey, babasının sürekli aşırı öfkelenmesi ve bu öfkeden ya evdeki eşyaların ya da annesinin zarar görmesiydi. Bayan Çetin, kocasının şiddetinden yakınıyordu fakat kocası çocukları dövmüyor diye de şükrediyordu. Ama çocukların tanık olduklarının onları yaşamakla eş anlam taşıdığını bilmiyordu. Çocuklar her seferinde anneleri ve kendileri adına korku duyuyorlardı.

Bu Veli Mektubu'nda konumuz birlikte ya da ayrı yaşayan eşler arasındaki yaşanan şiddet; yani, «Aile içi şiddet». Bu tanımlama sadece dayatma değil, aşağılamayı ve tehdit etmeyi de kapsar. Yetişkin ya da küçük, şiddet yaşayan her insanın her zaman yardıma ihtiyacı vardır. Çocuklar gördükleri şiddetten çok büyük ruhsal zarar görürler. Şiddet dolu bir aile ortamında güvenlik ve koruma yoktur. Ama sağlıklı bir gelişim için çocukların buna ihtiyacı vardır.

Bu mektupta sizlere şiddetten çıkış yollarını göstermek istiyoruz. Bu yolu görmek ve bu yoldan yürümek kendiniz ve çocuklarınız için büyük önem taşır. Şiddet yaşayan veliler, yaşadıkları şiddetten nasıl kurtulabilirler? Bir çocuğun şiddet ortamında büyüdüğünü gören diğer veliler, komşular, eğitimciler, öğretmenler bu konuda nasıl etkin olabilirler?

Eşler arası şiddetin yüzleri

Birçok kadın aile içi şiddeti değişik biçimlerde yaşıyor. Bu şiddet şekilleri beş bölüme ayrılmaktadır ve birinden diğerine geçiş çok akıcı bir şekilde gerçekleşmektedir.

- **Fiziksel Şiddet:** Vurmak, iteklemek, boğmak ve bedensel acı veren tüm davranış biçimlerini kapsar.
- **Cinsel Şiddet:** Cinsel eyleme zorlamak ve tecavüze kadar giden eylemleri kapsar.
- **Ruhsal Şiddet:** Sözle tehdit etmek, aşağılamak, onur kırmak, baskı yapmak şeklindedir.
- **Ekonomik Şiddet:** Kadının çalışmasının yasaklanması, çalışıyorsa parasının elinden alınması, kadınların ev harcamalarının sürekli eşleri tarafından denetlenip aşırı kısıtlanması ve baskı altına alınmasıdır.
- **Stalking:** Ruhsal baskının başka bir şeklidir. Bu tür şiddeti, eşler boşanma ve ayrılma dönemlerinde yaşamaktadır. Bu şiddet türü; gözetlemek, yollarda ve telefonla rahatsız etmek, pusu kurmak gibi eylemleri kapsar.

Velilerin sorumluluğu nerede başlar?

Tüm ebeveynler çocuklarına iyi bir anne baba olmak, onları korumak ve desteklemek ister. Tabii ki her ailede tartışma yaşanır. Ve hatta bazı birliktelikler gürültülü de geçebilir. Tüm bunlar olabilir fakat önemli olan tartışma esnasında dürüst ve adil olmaktır. Çocukların ebeveynlerini dürüstçe tartışırken görmeleri çocuklar için öğreticidir. Böylelikle yaşadıkları dürüstçe bir tartışmayı örnek alıp kendi hayatlarında da bunu uygulayabilirler.

Bazen eşler arası bir tartışma şiddete dönüşebilir. Tartışmanın şiddete dönüşmesi her sosyal tabakada, meslekte, kültürde ve dinde görülmektedir. En çok yaşanan durum, kadının eşi tarafından dövülmesidir. Bu durumdan en çok etkilenenlerse yine çocuklardır.

Çoğu kez şiddet, hayatta birçok şey birden değişmeye başladığında ya da aileler büyük problemlerle karşılaştıklarında görülmektedir. Eşler arası şiddeti alkol, işsizlik veya baş edilmesi zor olan sorunlar körükleyebilir. Gerçek nedenleri ise kendi yaşadığımız örneklerden kaynaklanmaktadır. Eğer bir insan kendi gelişiminde dayak atarak olayların üstesinden gelinebileceğini öğrenmiş ise, o kişi zor durumlarda dayak atmaya başvurabilir ama başvurmak zorunda değildir. Bu kararı değiştirebilecek ilk düşünce sağlıklı bir aile için dayak atılmaması gerektiğine inanmak olabilir. Bu konuda yardım almak çok önemlidir. Çünkü sadece dayaksız bir aile ortamı yaratma isteği yetmeyebilir; yıllarca uygulanan bazı kurallar ve töreler bu isteğimizi zorlayabilir. Her şeye rağmen şiddetsiz bir aile düzenine geçişi başarmak da başaramamak da şiddet uygulayan kişinin kendi sorumluluğundadır. Bu konuda yardım alabileceğiniz danışma yerleri en son sayfada bulunmaktadır.

Çocuklar kendilerini sorumlu hissederler

Ertesi gün Songül okulda dersi dinlerken birden aklına önceki gün evde olanlar gelince öğretmenini dinlemeyi bıraktı. Aklından bin bir türlü şey geçiyordu. Annesini korumak için ne yapabileceğini düşündü önce. Sonra bir hayal dünyasına daldı. Orada her şey güzeldi. Annesiyle beraber çok güzel bir evde çok mutlu yaşadığını düşünüyordu ve üstelik arkadaşları onu evlerinde ziyaret ediyordu. Birden, birilerinin kendisini çağırıldığını duydu. O kişi öğretmeniydi, hem de yanbaşına dikilmiş bekliyordu. Sanki Songül'ün her geçen gün hayal dünyasına dalması çoğalıyor diye düşündü öğretmeni. Ev ödevlerini tam yapamıyordu ve derste düş kurduğu için dersi takip edip anlatılanları anlayamıyordu.

Songül gibi, evde şiddet yaşayan çocuklar sırtlarında çok büyük bir yük taşımaktalar. Bu aldıkları yük sadece ailedeki şiddeti durdurma isteği ve sorumluluğu değil, aynı zamanda gördükleri şiddeti ve yaşadıkları korkuyu kimseyle paylaşamamalarıdır. Çocukların bu iç dünyaları her zaman dışardan görülmeyebilir. Bu taşıdıkları yük çocuklar için çok ağırdır. Çözüm yolları arayan, sır tutan ve hatta kavga anında annelerini korumaya çalışan çocuklar kendilerini de tehlikeye atmaktadırlar.

Birçok çocuk kendini yaşananlardan sorumlu tutar ve kendini suçlu hisseder. «Babam anneme benim yüzümden kızdı» der ve bu suçluluk duygusuna bin bir türlü neden bulur. Anne ve babanın bu çocuklara çok açık ve belirgin bir şekilde «Sen suçlu değilsin» demesi önemlidir. Bu sözleri çocuğa evdeki şiddeti bilen diğer insanların da söylemesi çok yararlı olur.

Çocukların faydalı örneklerle ihtiyacı var

Songül'ün iki yaş büyük abisi Orhan eve çok gergin ve dış kapıyı çarparak girer. Orhan çantasını ceketini bir kenara atarak oturma odasına gelir. Songül'ün dizisini seyrettiğini gördüğü halde, maç seyretmek için programı değiştirir. Ayaklarını masaya uzatarak Songül'e emirler savurmaya, bağırp çağırma başlar. Orhan, kardeşi Songül'e karşı ezici davranır. Songül ise yaşadıklarından o kadar etkilenmiştir ki kendi isteklerini savunmak için gerekli yürekliliği gösteremez. Hatta Orhan'ın Songül'e vurması küçükükten beri yaşadıkları bir gerçek olmuştur. Orhan şiddete başvurmanın normal olduğunu evde öğrenmiştir.

Hâlbuki anne babaları Songül'e ve Orhan'a başkalarına karşı saygılı olmayı, kırıncı olmamayı, itip kakmamayı öğütüyorlardı. Ve hatta Songül'ü çok sevdiği için, babası, Orhan'ın Songül'e emrivaki hitap etmesini yasaklamıştı.

Çocuklar, ailelerini iyilikleriyle de kötülükleriyle de kendilerine örnek alırlar. Evde şiddet yaşayan bir çocuk çoğunlukla ailesini örnek alarak ya şiddet uygulayan ya da şiddet yaşayan bir kişi olma ihtimalini taşıyor. Bu çocuklar büyüdüklerinde genel olarak içinde şiddet olan ilişkiler yaşamayı seçiyorlar.

Veliler kendi sorumluluklarının farkına varıp davranış ve tutumlarını değiştirirse, bu kısır döngü durdurulabilir.

Tabii ki tartışma anında hemen dayağa başvuran bir babadan, kısa zamanda, başkalarıyla saygın ilişki kuran, çocuğuna örnek olan, iyi bir baba yaratılmaz. Ama o kişi eşine karşı öfkelerini frenleyerek bir bardak soğuk su içmeye gider ya da evin etrafında birkaç tur atarsa ona iyi gelir.

Çocukların şiddetsiz bir ortamda eğitilip gelişmeye yasal hakları var:

Türkiye'de, Almanya'da ve dünyanın birçok ülkesinde çocukların şiddetsiz bir ortamda eğitilip gelişmeye yasal hakları var (§ 1631 BGB, Alman Medeni Kanunu). Fiziksel ceza, cana zarar vermek ve ruhsal yaralamalar yasal olarak yasaktır. Bir çocuk, tehlikeye karşı karşıya ise, şiddet ile iç içe yaşıyorsa Aile Mahkemesi (Familiengericht) o çocuğu korumak için önlemler alır (§ 1666 BGB).

- Böyle bir durumda Aile Mahkemesi, velileri Çocuk ve Gençlik Dairesinden (Jugendamt) yardım almakla yükümlü kılabilir.
- Şiddete başvuran ebeveynin, ailenin diğer fertlerinin yaşadığı evi kullanması, eve girmesi ya da evin yakınında dolaşması polis/mahkeme tarafından yasaklanabilir (§ 1666a BGB).
- Çocuğun ruhsal ve bedensel tehlikeye düşmesi engellenemediği durumlarda, çocuğun ebeveynlerinden ayrılması mahkeme tarafından önerilebilir (§ 1666a BGB).

Suskunluk ve çaresizlik duvarını aşmak

Songül'ün babası, annesi Bayan Çetin'i dövdükten sonra sinirli bir şekilde kapıyı çarparak evden çıktı. Orhan babasını çok sevse de böyle olaylar olduğunda ondan nefret ediyordu. Bilgisayar oyunu oynayarak duyduklarını ve gördüklerini unutmaya, içindeki öfke kurtulmaya çalışıyordu. Songül, annesinin yanına gidip onun gözlerine baktı. Sanki «Gidelim buradan» diyordu. Ama annesi kızının mutsuzluğunu görünce birden kendini toparlayıp Songül'ü teselli etmeye çalıştı.

Şiddet yaşayan kadınlar çoğunlukla kendilerine yapılanları kimseye bildirmezler. Her seferinde bir gün geçer ümidi vardır. Ve hatta «Beni dövüyor ama aslında iyi bir baba» tesellisiyle senelerce şiddetin içinde yaşarlar. Şiddetli ve zorba bir baba gerçekten iyi bir baba olabilir mi?

Songül'ün annesi birçok kez ayrılmayı düşündü fakat her seferinde korkuları bir duvar gibi önünde duruyordu. Korkuları ona şunları diyordu: «Herkes ne der?», «Kendimi koruyamam, gücüm yok!», «İki çocukla ne yaparım?», «Dört saatlik işten nasıl

geçiniriz?» «Almancam yetersiz, kime derdimi nasıl anlatırım...». Tüm bu düşüncelerle Bayan Çetin'in eli ayağı bağlanıp kalıyordu. Yakın çevrelerinde kadın sığınma evine giden birisi hakkında, aile içinde konuşurken «Kötü kadın» diye anlatıldığı aklımdan çıkmıyordu. Ne yapabilir-di ki?

Kadınlar şiddete boyun eğdikçe şiddet kullanan eşler değişmek için kendini zorlamaz. Bazen, ayrılmak, şiddeti durdurmanın tek yoludur. Kendinizi ve çocuklarınızı korumak ve onlara güvenilir, sağlıklı bir aile ortamı sunmak istiyorsanız ayrılmak tek çareniz olabilir. Bazen, şiddet kullanan eşlerle birlikte de bir çıkış yolu bulmak mümkündür. Bu çıkış yolunun dışardan yardım almadan gerçekleşmesi çok ender rastlanan bir durumdur. İçinde bulunduğunuz suskunluktan aile ya da dost çevrenizden birine anlatarak, danışma yerlerine giderek ya da polisi çağırarak kurtulma imkânınız var. Seçiminiz hangisi olursa olsun bilin ki içinde yaşadığınız suskunluktan çıkmanın ilk adımını atmış olursunuz.

Anneler aile içi şiddet durumunda ne yapabilir?

Aile içi şiddet yaşıyorsanız bilin ki bu şiddetten kurtulmanın yolları var:

- **Önce, yaşadığımız şiddeti güvenip anlatabileceğinizi kim var, onu düşünün!**
Bu alanda profesyonel çalışan danışma yerlerinde sorularınıza yanıt ve yardım bulabilirsiniz. Bu konuda başvurabileceğiniz yerlerin adresleri ve telefon numaraları ve ilk yardım numaraları son sayfada bulunmaktadır.
- **Ayrılmayı göze alsanız da almanız da çocuğunuz için mutlaka gerekli yerlere yardım için başvurun.**
- **Çocuğunuzla çalışan eğitimlere, öğretmenlere ve diğer insanlara çocuğunuzun yaşadıklarıyla ilgili bilgileri verin. Ona göre çocuğunuza yardımcı olabilirsiniz.**
- **Gençlik Dairesi'ne danışın (Jugendamt). Orada sizi bilgilendirip yardım edeceklerdir. Başvurunuzu isterseniz telefonda isminizi vermeden de yapabilirsiniz.**
- **Ani ve tehlikeli tehdit anlarında bir kadın sığınma evinde (Frauenhaus) ya da bir acil sığınma evinde (Zufuchtswohnung) kalacak yer bulabilirsiniz.**
- **Ani tehlike durumunda polisi arayın! Polisin numarası: 110.**

Babaların da yardıma ihtiyacı var

Yaşamın herhangi bir döneminde, gücümüzü aşan zorluklarla karşılaşıyorsak, yardım almaktan çekinmeyelim. Unutmamamız gerekir ki, bu bizim zayıflığımızın göstergesi değil, kendimize, çocuklarımıza karşı taşıdığımız sorumluluğun, gücümüzün simgesidir.

Bay Çetin bir kilo baklavayla eve gelir. Sanki dün olanlardan pişmandır. Herkesin baklavayla gönüllerini almak ister gibi... Gelen baklava ne Orhan'ın ne de Songül'ün ilgisini çeker ama babalarından korktukları için kalkıp odadan çıkma yürekliliğini gösteremezler. Songül ile Orhan bu senaryoyu çok yaşadıkları için bu tür olayların karşısında sevinmiyor ve babalarını da ciddiye alamıyorlardı. Ama bunu ona asla söylemezlerdi. Babaları bugüne kadar onlara karşı Bayan Çetin'e gösterdiği öfkeyi göstermese de Songül ile Orhan babalarından çok korkuyordu.

Dayak atan babalar en çok istedikleri şeyi, yani güzel, mutlu, huzurlu bir aileyi, şiddet uygulayarak ellerinden geçirirler. Yaşanan her şiddet olayında, konuştukları her kötü sözde aileden uzaklaştıklarını hissederler. Çocuklarının kendilerine güvenmesini beklerler. Ama çocuklar doğal olarak, yaşadıkları şiddetten sonra babalarına karşı korku ve güvensizlik hissederler. Böyle durumlarda babalar hayal kırıklığına uğrayıp öfke lenirler. Kim bilir, belki kendi babaları da aynı şeyleri yapmıştı. Belki başka türlüünü görüp öğrenmediler. Bu durumda hissedilen öfkeyi kontrol altında tutmak zor olabilir. Ama kimse bu yolu tekbaşına katedip başarmak zorunda değil. Şiddete başvuran erkekler ve babaların da başvurabilecekleri profesyonel yardım ekipleri uzun zamandan beri var. Bu yardımları ayrılık anındaysanız da alabilirsiniz.

Sonuçta unutmayın ki kendi annelerimizden babalarımızdan görüp öğrendiklerimizi kayıtsız şartsız uygulamak zorunda değiliz. Kendimize, çocuklarımıza, eşimize zarar veren davranışlardan bilinçli bir şekilde uzaklaşıp kendimize yeni davranışlar edinebiliriz. Herşey sizin elinizde.

«Şiddet kullanmadan aile yaşantımı sürdüreceğim!» kararını verenler, ailelerini ve kendilerini korurlar.

Ve bu kararı sizden başka kimse veremez! Unutmayalım: Kaba kuvvete başvurmak yasal yönden de suçtur. Bu suç polis ve mahkemeler tarafından takip edilir.

Ailenin çevresindekiler ne yapabilirler?

Songül'ün öğretmeni, Songül için endişe etmeye başlamıştı. Bayan Çetinlerle aynı binada oturan bir annenin anlattıklarını hatırladı birden: Bir gün gürültü duyduğunu ve ertesi gün Bayan Çetin'in yüzünde morluk olduğunu söylemişti. Veli toplantısına ise sadece Bay Çetin gelmişti. Bu olaya nasıl yaklaşabilirdi şimdi? Bayan Çetin'le nasıl konuşabilirdi?

Öğretmenin çaresizliğini garip karşılamamalıyız. Böyle bir durumda dışardan birinin yardım etmesi kolay olmayabilir. Belki o komşunun duydukları ve gördükleri bir kez olmuştur. Belki dayak değil de kendini bir yere çarpmıştır. Üstelik başkalarının özel hayatına karışma hakkını ona kim veriyor ki?

Aile içi şiddet, toplumda bir tabudur; üzerine konuşulmaz. Bu, sadece şiddeti yaşayanlar için değil dışardan aileler, çocuklar, eğitimciler, öğretmenler için de geçerlidir. «Ailede olanlar özel olaylardır» anlayışından dolayı insanlar karışmaya cesaret edemez ve istemez. Sonuçta kimse evinde yaptıkları hakkında, dışardaki kimselere hesap vermek istemez. Aslında bu davranış ve tutum doğrudur, fakat şiddetin olduğu aile ortamlarına dışarıda da olsa herkesin karışma zorunluluğu vardır. Bu zorunluluk tüm kuşuk ve tereddütlere rağmen geçerlidir.

Her kim ki başka bir ailede şiddet uygulandığını duyar ya da görürse bazı yardım girişimlerinde bulunmalıdır. Bu, onların insanlık görevidir. Son sayfada yardım etmek isteyenlere öneriler bulunmaktadır

Sabırlı ve duyarlı yaklaşmak

Aileyi şiddete karşı korumak için bir çok olanak vardır. Bu yardım imkânlarından herhangi birisi diğerlerinden daha iyidir denilemez. Fakat çok önemli noktaları vardır. Her şeyden önce acele etmemek, ağır ve duyarlı adımlarla yaklaşmak gerekir.

Şiddete maruz kaldığınızı düşündüğünüz anneyle konuşmaya çalışın. Konuşmanızda gözünüze çarpanları ya da kaygılandığınız şeyleri kendisine söyleyin: «Çocuğunuz çok üzgün görünüyor! Siz iyi misiniz? Herşey yolunda mı? Son zamanlarda sizin evden çok sesler geliyor, birisine bir şey mi oldu?» gibi sözlerle konuyu açabilirsiniz.

- Eğer o anne size açılmıyorsa, sorularınızla daha çok üstelemeyin. Küçük düşürücü değerlendirmelere kalkışıp akıl vermeye çalışmayın. Yapacağınız öneriler tarafsız olmalıdır. Örneğin, «Durumunuz iyi değilse yardım alabilirsiniz» diye öneride bulunabilirsiniz.
- Konuştuğunuz anneyi bir danışma yerine gitmesi yolunda cesaretlendirin. Bu durumda verebileceğiniz bir adres veya telefon numarası varsa çok iyi olur.
- Konuştuğunuz kişi size ilk seferde açılmasa da bu konuşma teklifini daha sonra yineleyin.
- Anneye ve çocuğuna tekrar bir şiddet anında kapınızı açın: «Tekrar bir tehdit ya da şiddet anında bana gelebilirsiniz!» deyin.
- Eğer size çocuğunuz bu durum içinde kalması çok tehlikeli geliyorsa Gençlik Dairesine (Jugendamt) başvurabilirsiniz. Gençlik Dairesi bu durumda çocuğunuzun tehlikede olup olmadığını kontrol edip, bir tehlike durumunda çocuğu korumak için gerekli önlemi alacaktır.
- Ani bir şiddet anında, şiddet yaşayan karşı cins bile, mutlaka hemen polisi arayın.

Aile içi şiddet durumunda kim yardım ediyor?

Federal Almanya çapında kadınlar, çocuklar ve erkekler için birçok yardım yeri var. Şiddete maruz kalmayıp da sadece tanık olanlar, yardım etmek isteyenler de bu danışma yerlerine başvurabilirler: Geçerli İnternet sitelerini ve telefon numaralarını aşağıda bulabilirsiniz.

Yaşadığınız yakın çevrenizde de danışmanlıklar ve yardım yerleri vardır. Başvurduğunuzda isim vermek zorunda değilsiniz. Aile içi şiddete maruz kalmış çocuklar için hangi imkânların olduğunu buralardan öğrenebilirsiniz. İnternet sitelerinde ve telefon rehberlerinde aşağıdaki kelimeleri kullanarak yardım kuruluşlarını bulabilirsiniz.

- Interventionstelle gegen häusliche Gewalt (Şiddet Anında Müdahale Merkezi)
- Erziehungsberatungsstelle (Eğitim Danışmanlığı)
- Familienberatungsstelle (Aile Danışmanlığı)
- Frauenhaus (Kadın Sığınma Evi): Almanya çapında 400 üzerinde kadın sığınma evi bulunmaktadır.
- Kinderschutzhotline (Çocuk Koruma Telefon Hattı)
- Jugendamt (Semtinizdeki Gençlik dairelerine tüm sorularınızı yöneltebilirsiniz).
- Ayrıca, www.bke.de adresinden size en yakın aile danışmanlık yerlerini bulabilirsiniz.

Zor durumda ve derdi olan çocuklar ya da gençler için yardım ve danışmanlık:

- www.nummer-gegen-kummer.de
Telefon: 0800/1110333
www.kinderschutz-zentren.org

- Türkiye'den bu konuyla ilgili İnternet sayfası:
www.aileicisiddet.net/

Şiddetsiz yaşama hakkı

www.hilfetelefon.de

Hilfetelefon Gewalt gegen Frauen (Kadına Yönelik Şiddete Karşı Telefon Hattı, ücretsiz, gizli, 7 gün 24 saat):
08000 / 116 016

- Yetişkinler için yardım, danışmanlık ve bilgi
www.frauen-gegen-gewalt.de

Almanya çapında tüm kadın danışma merkezleri hakkında bilgilendiren İnternet sayfası. Posta kod numaranızı vererek en yakın danışma yerini öğrenebilirsiniz.

Şiddet kullanan suçlular için danışma ve yardım:

www.bag-taeterarbeit.de

Bundes-Arbeitsgemeinschaft
Täterarbeit Häusliche Gewalt (BAG TäHG) e.V.

Polis ilk yardım: 110 Şiddet anında şiddeti yaşayan ya da görenler tarafından polis çağrılabilir. Polislin bu konu hakkında eğitilmiş elemanları vardır.

Polisin şiddet anında yapabilecekleri:

- Şiddet kullanan eşi en fazla 14 günlüğüne evden çıkartır («wegweisen»).
- Geçici olarak tutuklayabilir.
- Gelecek için suçluya yasak koyabilir; bu yasaklar yaklaşma ve konuşma yasağıdır.

Çocukların ve gençlerin hakları:

- Her çocuk şiddetsiz bir eğitim görme hakkına sahiptir. Medeni Kanunda yer alan bu çocuk haklarıyla ilgili bilgiler ikinci sayfada yer almaktadır.
- Gençlerin ve çocukların eğitimi ve sağlığı tehlikeye düştüğünde, korunma hakları vardır. Sosyal Kanuna göre çocuk ve gençlerin korunması Gençlik Dairesinin görevidir. Gençlik Dairesi bu anlamda tehlikeyi ölçmek ve gereken yardımı sunmakla görevlidir. Çocuk yuvası gibi bağımsız kuruluşlar da çocuğu koruma görevine katılmak zorundadırlar.

Çocuğunuzun gelişimini ve sağlığını bozan herhangi bir tehlikede bu kuruluşların da Gençlik Dairesine haber verme mecburiyetleri vardır; vermediklerinde suçlu durumuna düşerler. Gençlik Dairesinde isim vermeden de sorularınıza yanıt bulabilirsiniz.

Herausgeber
Arbeitskreis
Neue Erziehung e.V.
Hasenheide 54
10967 Berlin
www.ane.de

Gefördert vom

Autorin
Diana Engel

2. Auflage 2013

Gestaltung
www.piktogramm.eu

Illustrationen
www.katharinabusshoff.de

Titelfoto
www.susanettesamueller.de

Druck
Variograph GmbH

Spendenkonto
Bank für Sozialwirtschaft
BIC: BFSWDE33BER
IBAN: DE33 1002 0500
0003 2963 02
Betreff: Spende

Bestellung
ane@ane.de
T: 030/259006-35
F: 030/259006-50

© ANE
Alle Rechte beim Arbeitskreis
Neue Erziehung e.V., Berlin